

Láska S VŮNÍ ČOKOLÁDY

Léto se blíží a s ním i svatba roku v malebné švédské vesničce

Přeložila Ela Rohanová

Hanna Blixt

Ukázka z knihy:

Z Altánu konečně odešli i poslední večerní hosté. Hilma sesbírala ze stolků zbylé talířky a lžičky na zelený ták s barevnými květinami, na druhý po dvou naskládala sklenice a všechno odložila ke dveřím. Pak porovnal židle a uklidila ubrousky a už jí zbývalo jen setřít kulaté stolky, které rozmístila do malých skupinek okolo krbu uprostřed budovy. Popadla hadr, ale sotva začala, uslyšela, jak se za ní otevřely dveře. Unaveně vzdychla.

„Nezlobte se, už máme zavřeno,“ pronesla, avšak jakmile se otočila, prudce se zarazila, protože ve dveřích uviděla dvojici šedesátníků. Muž měl na sobě košili a lněné kalhoty a žena béžové puntíkové letní šaty a ve vlasech zasunutá sluneční brýle.

„Ahoj Hilmo.“

Hilma zalapala po dechu a zůstala jako přimražená.

„Mami? Tati?“

„Jednou z předností této série jsou podmanivé popisy prostředí, díky kterým má člověk chuť sbalit si kufrы a hned se tam přestěhovat.“

– Malins bokblog

„Nádherné a hřejivé čtení plné lásky, komplikovaných rodinných vztahů, touhy, zrady, usmíření a překvapení!“

– Goodreads

Láska
S VŮNÍ ČOKOLÁDY

Hanna Blix

Láska
S VŮNÍ ČOKOLÁDY

Přeložila Ela Rohanová

metafora

Copyright © Hanna Blixt, 2024
Published in agreement with Stilton Literary Agency
Translation © Ela Rohanová, 2026
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

All rights reserved

ISBN 978-80-247-9521-8 (ePub)
ISBN 978-80-247-9520-1 (pdf)
ISBN 978-80-7625-955-3 (print)

„Kdykoli moje srdce zatouží po lásce, dobru a radosti ze života, Hanna Blixt je sázkou na jistotu. Opět nám nabízí čtivý příběh o hledání sama sebe, o tom, jak žít tady a teď, a o tom, jak rozdávat lásku. ... Jazyk plyne jako řeka tekoucí uprostřed léta rozkvetlou švédskou přírodou.“

– čtenářská recenze @trettiosidor

„Román Láska s vůní čokolády je dojemným završením celé leksandské série. Naše sny nemusí být nijak velkolepé ani dobrodružné, pokud se však otevřeme životu, přinese nám příležitosti uskutečnit to, co si uvnitř doopravdy přejeme. ... Člověk sám je silný, ale dohromady jsme všichni silnější.“

– Basilicablogg.se

„Tomu říkám milá atmosféra! Pokaždé, když si přečtu knihu z leksandské série, říkám každému: ‚Přečti si to, ty popisy prostředí jsou úžasné.‘ Ve spojení s naprosto obyčejnými postavami, se kterými se snadno sžijete, vytváří příběh, ve kterém zkrátka rádi strávíte čas.“

– boktokig.blogspot.com

Kapitola 1

„Co to tu vymýšlíš?“ zeptala se Hilma a podezřívavě se zadívala na Maggie, která jen nevinně pokrčila rameny. Na tvář jí dopadl sluneční paprsek a rozzářil tak její krásný vrásčitý obličej.

„Já na tobě přece poznám, že se něco děje,“ mručela si Hilma. „Na to nepotřebuji tvou výjimečnou schopnost vidět do lidí.“

Maggie odmítavě zvedla ruce a zavrtěla hlavou, až se jí šedé vlasy rozlétly kolem tváře.

„Moje drahá Hilmo, musíš mít trochu strpení, jinak to nebude žádné překvapení.“

Znělo to téměř káravě, ale v koutcích rtů pohrával Maggie úsměv. Oči se jí třpytily a měla v nich zvláštní vřelost.

„Překvapení? Jaké překvapení?“ vyzvídala Hilma a sepnula si hnědé vlasy do volného culíku, aby ji nehřály na ramenu jako teplý koberec.

Snažila se znít zvědavě „tak akorát“ v naději, že Maggie prozradí alespoň něco anebo se prořekne. Maggie ale jen prohlásila, že se Hilma všechno brzy dozví, a demonstrativně stiskla rty, takže Hilma kapitulovala.

Nechtěla Maggie zklamat. V posledních měsících pro ni totiž její šéfová začala hodně znamenat. Stala se jí bonusovým rodičem a pevným bodem, který Hilmě v dospívání tolik chyběl. Jenže Hilmě teď rozrušením mravenčilo celé tělo. Nikdy neměla ráda překvapení, odjakživa. Ale rozhodla se, že nebude kazit hru a obrní se trpělivostí. Místo dalšího vyptávání se zadívala na jezero před sebou. Vodní zrcadlo obklopovaly košaté stromy, jejichž zeleň se odrážela na hladině. Hilma se nadechla a nasála do sebe všechny vůně, které se uvolňovaly z lesa. Voněl svěže a čistě. Místo leželo co by kamenem dohodil od velkého jezera Siljan, od něhož ho dělil lesík, a bylo usazené v dolině jako v hrnci, jen kousek od leksandské lidové vyšší školy. V tomto ročním období nebylo jezero Siljan skrz listoví skoro vidět, o to víc se však třpytilo, když poryv větru zčeřil jeho hladinu. Vypadalo to, jako by po hladině někdo rozházel hvězdičky. Hilma se pohledem zatoula k Altánu, stojícímu na kůlech v jezeře kousek od ní. Od bíle natřené budovy vedla ke břehu lávka. Byl to právě Altán, který Hilmě tenkrát, když potřebovala uniknout ze svého tehdejšího života, vnuknul nápad požádat tu o práci. U jezera stála i útulná chaloupka. Jakmile do ní Hilma poprvé vstoupila, vybavila se jí pohádka o Jeníčkovi a Mařence. Chaloupka byla stejně jako v pohádce hnědá, ale Hilminu asociaci vyvolaly nejspíš hlavně vůně. Maggie se tu totiž věnovala výrobě a prodeji čokoládových pralinek a horké čokolády. Čokoláda se vyráběla přímo v chaloupce a hosté si sladkosti mohli vychutnat buď podél dlouhého stolu uvnitř, nebo u malých stolků venku v Altánu. Většina z nich dávala přednost Altánu v blízkosti vody, zvláště poté co se Hilma vrhla do jeho zútulňování.

Podnik, kterému hrozil krach, dokázaly Hilma s Maggie sotva před půl rokem zachránit. O pozemky měla zájem obec, a Altánu navíc začala výrazně klesat návštěvnost. Díky společnému

úsilí a pomoci místních však začala čísla zase růst. Obchody šly momentálně dobře. Velmi dobře.

Původně Hilma v Uppsale nasedala do vlaku do Leksandu s tím, že bude u Maggie pracovat jen pár měsíců. Věci se ale postupem času změnilы víc, než by si kdy dokázala představit. V Dalarně už zůstala.

Altán stál ve vesnici Åkerå, kde Hilma také žila. Dalo by se říct, že si tu mezi červenými dřevěnými domy, zděnými komíny a ploty, které rámovaly poněkud divoce zarostlé pozemky, přímo lebedila. Nezkrotné, krásné a živoucí. Bylo to jako bydlet na pohlednici a Hilma si uvědomila, jak moc ji těší mít přírodu neustále nablízku. Třeba jen to, že může spát s vitrážovým oknem otevřeným dokořán a poslouchat, jak v korunách stromů rostoucích před dřevěnou stodolou, kde bydlí, hučí vítr. Těšila ji i taková drobnost, že nemusí snášet všechny hluk dopravy a výfukové plyny.

Za poslední rok došlo v jejím životě ke skutečně nečekaným zvratům. Objevil se muž jménem Joel, třicátník podobně jako ona sama. Když se poprvé potkali, něco se s ní stalo. S nimi oběma. Až do té doby Hilma na lásku na první pohled nevěřila, ale poté co se seznámila s Joelem, si už svým přesvědčením nebyla tak jistá. Ačkoliv se teď jejich vzájemné city prohloubily, ještě stále občas při pomýšlení na něj cítila v břiše chvění. Třeba když si vybavila jeho laskavé oči, bezpečí, které z něj vyzařovalo, vážné rozhovory, při nichž se jeden druhému otvírali a seznamovali se se svými osudy. Ruce měl plné skvrn od oleje i poté, co v práci zanechal motory jejich osudu, a společně s Hilmou si dopřávali dobrou večeři a snili o budoucnosti.

Hilma klouzala očima po moři konvalinek na protější straně jezera, které nahradily bílou záplavu hvězdičkovitých sasanek pokrývajících zem ještě před pár týdny, kdy cvrlikající vrabci a písně kosů probudili celý les k životu. Ještě jednou se zhluboka

nadechla a na okamžik v sobě vzduch zadržela ve snaze uchovat si celý ten pocit na později.

Pozorovala Maggie, která si teď masírovala zátylek. Nadýchat se čerstvého vzduchu mezi výrobou dvou druhů pralinek bylo příjemné, ale nastal čas vrátit se do práce. Dál to Hilma nestačila domyslet, protože se z lesíku ozvalo zaštekání. Rychle se otočila. Na stezce vedoucí k chaloupce se objevil hlasitě funící zlatý retrívr a šedovlasý muž v brýlích s kovovou obroučkou. Muž měl na sobě košili, kravatu a pečlivě vyžehlené kalhoty. Byl to Áke, Maggiin snoubenec. Za druhý konec vodítka tahala Ellie, která si už všimla Hilmy s Maggie, a tělem jí jako přílivová vlna projelo nadšení. Hilmu při pohledu na ně zahřálo u srdce.

„Tady jsme!“

Maggie na Ákeho vesele zamávala. Hilma si předřepla, aby mohla Ellie pohladit. Fenka k ní radostně doběhla a Hilma ji podrbala pod bradou, za což jí Ellie olízla tvář. Hilma ji hladila po měkké srsti a opatrně odstranila větvičku, která se jí zachytila na bříše.

„Že ty ses zase motala v nějakém houští?“ prohlásila směrem k Ellie a zasmála se. „Vážně jsem nezažila psa, který by měl na sobě neustále tolik roští.“

Fena zavrtěla ocasem a zaštekala.

Áke se opakovaně díval na hodinky. Hilma se musela usmát. Co s tím časem pořád má? Dochvilnějšího člověka aby pohledal. Ale proč jsou hodiny důležité právě teď? Skoro to vypadalo, jako by si Áke pro sebe tiše odpočítával. Náhle spustil oči z hodinek a zvedl prst.

Maggie ze zadu přistoupila k Hilmě a dlaněmi jí zakryla oči. Hilma se ošila.

„Opravdu je tohle nutné?“ zaprotestovala.

„Už se můžeš podívat,“ řekla Maggie a sundala jí dlaně z očí.

Kapitola 2

Hilma sama nevěděla, co čekala. Možná si myslela, že Maggie upekla její oblíbený jahodový dort nebo sehnala nějaký kus nábytku, který se bude skvěle vyjímat v Altánu. Jenže zařizování a zkrášlování venkovních prostor kavárny byla spíš Hilmina parketa. A proč by v tom případě Áke tak pečlivě sledoval čas? Nedávalo to smysl.

Několikrát musela zamrkat, aby se jí znovu zaostřilo vidění. Maggie jí totiž v návalu nadšení stiskla víčka tak, že na chvílku viděla rozmazaně. Ovšem to, co se jí začalo rýsovat před očima, by si nedokázala představit ani v nejdivočejších snech. Ze dveří Altánu vystoupila postava, která se tam musela celou dobu schovávat, protože když Hilma předtím vysokými okny nahlížela dovnitř, připadal jí prázdný. Byla to žena se záplavou světlých vlasů a vzhledem ke skutečnosti, že byl teprve začátek června, s nápadně opálenou pleť. Rozhodným krokem zamířila po lávce přímo k nim. Kráčela se stejnou grácií, jako by se pohybovala po přehlídkovém molu. Hilma si rukou zastínila oči. Nakrčila čelo. Ta podobnost byla neskutečná, nemohla to ale přece být...?

„Nazdar ségra!“

Blondýna na ni vesele zamávala.

„Juni?“ zalapala Hilma po dechu.

Hilma svou mladší sestru neviděla nejmíň... Začala počítat. Opravdu už od Juniny maturity uplynuly tři roky? Ano, bylo to skutečně tak. Zmateně se podívala nejdřív na Maggie a pak zpátky na sestru.

„Tak co, to koukáš, vid?“ tleskla Maggie potěšeně rukama.

„Ano, dá se to tak říct. Spíš nevěřím vlastním očím.“

Hilma se trochu nuceně usmála a sestru objala, ale jen proto, že se to od ní očekávalo. Nejraději ze všeho by jí pořádně vynadala. Juni se jí v podstatě vůbec neozývala. Komunikovala s ní ještě méně než rodiče, a to už je co říct. Hilma věděla, že se po pouhém týdnu rozhodla odejít z kurzu tvůrčího psaní a zničehonic odjet na Krétu, aniž by dala komukoliv vědět. A předtím absolvovala půlku kurzu plachtění, kde potkala kluka, kterého odkopla, aby následně... Navzdory všem krkolomným zvrátům se Hilma snažila se svou sestrou udržovat kontakt, jenže Juni se často ani neobtěžovala odpovídat na její zprávy nebo jí zvednout telefon. Nakonec to Hilmu unavilo a vzdala to. Takže co tu teď Juni dělá?

„Ty ses vůbec nezměnila,“ poznamenala sestra a prohlédla si Hilmu od hlavy k patě. „Jenom máš delší vlasy. A dokonce sis je i vyčesala.“

Usmála se a odhalila tak dolíčky ve tvářích a vybělené zuby, jež v prudkém slunečním svitu vypadaly skoro průhledně.

Hilma pokrčila rameny.

„No, když to říkáš, tak mě napadá, že je možná načase je zase zkrátit. Alespoň zastříhnout koncečky.“

Shrábla vlasy, které se jí uvolnily z volného culíku, a znovu je do něj sepnula.

„Pořád se ale strašně podobáš Mariah Carey,“ řekla Juni. „Na to už jsem úplně zapomněla.“

Hilma v duchu zasténala. Tenhle komentář totiž slyšela snad už tisíckrát a po něm vždycky následovala otázka, jestli i stejně dobře zpívá. *Ne, nezpívá.* Teď si prohlížela Juni. Obě měly hnědé oči, Juni však podědila matčiny světlé vlasy a Hilma naopak tmavší po otci.

„Ty vypadáš taky stejně, jen jsi opálená dohněda,“ řekla Hilma. „Jako perníček.“

To, že se Juni od punkerky v černém propracovala přes modelku v reklamě na zubní pastu až k hippiesáčce, se Hilma rozhodla raději nekomentovat. Sestra měla na nohou copánkové sandály, džíny do zvonu a tmavě zelený pletený top, který odhaloval hodně holé kůže. Čelo si ozdobila koženou čelenkou a pupík piercingem ve tvaru bílé kytičky. Kopretinka složená z perliček byla vážně moc hezká, to musela uznat i Hilma.

„Víš, na Krétě je docela dost sluníčka,“ prohlásila Juni spokojeně. „Taky bys to mohla vyzkoušet.“

„Co? Sluníčko, nebo Krétu?“

„Proč si vybírat?“

Juni se zasmála a pohodila hustou hřívou. Hilma se koutkem oka podívala na Maggie s Ákem, kteří tiše stáli a pozorovali je. Po uvítacích frázích se rozhostilo ticho, které se zdálo být nekonečné. Když Ellie zavětrila zajíce a zataáhla za vodítko, nenechala si Hilma ujít příležitost a odtáhla Juni stranou.

„Jak jsi vůbec věděla, že jsem tady? Těžko ses tu objevila jen tak náhodou. A proč jsi mi neodpovídala na zprávy?“

Juni pokrčila rameny a zasunula si za ucho uvolněný pramen vlasů.

„Promiň, já ti chtěla odpovědět, jenže mi do toho vždycky něco přišlo.“

„To je možné, ale v tom případě jsi mohla zavolat později,“ namítla Hilma.

Juni se provinile usmála. Začala kreslit špičkou boty do štěru. Sřřapaté sluníčko s očima, nosem a úsměvem od ucha k uchu.

„Tohle prostě není moje silná stránka. A kde jsi, mi řekla máma. Napsala mi to v esemesce.“

Hilma zvedla obočí.

„No, tak to určitě,“ poznamenala ironicky. „Takže co tu vlastně děláš?“

Dívala se netrpělivě na svou sestru.

„Tady se asi dostáváme k tomu překvapení,“ vložila se do hovoru Maggie, která konečně přestala sledovat Ellie.

V očích jí nedočkavě jiskřilo.

„Juni u nás bude přes léto pracovat.“

„Ehm, cože?“

„Ano, stráví tady většinu léta.“

Hilma se zhluboka nadechla.

„Prosím? Chceš říct, že s námi bude pracovat v čokoládové chouloupe a v Altánu na jezeře?“

„Ano, pokud jsem to správně pochopila, vy dvě máte co dohánět.“

„Ano, ale...“ namítla Hilma.

„Pokud si myslíš, že budu vyrábět pralinky, tak se pleteš,“ řekla Juni pobaveně. „Maggie už mi celý váš koncept vysvětlila. Mým úkolem bude připravovat a servírovat řecké jídlo.“

Hilmě vylétly ruce do vzduchu a dlaněmi naznačila, že potřebuje na chvílku zpomalit.

„Počkat, počkat. Já to nechápu!“

Jaké řecké jídlo? Celý Maggiin koncept byl přece založený výhradně na výrobě čokolády. O ničem jiném nikdy nebyla řeč!

„Proč jsi mi nic neřekla?“ pokračovala Hilma a otočila se k Maggie. Bylo to příliš novinek naráz.

„Máš pravdu, celé se to seběhlo rychle,“ řekla Maggie a omluvně se usmála.

„Na Krétě jsem nejdřív pracovala v klenotnictví, ale odtamtud mě vyhodili, tak jsem si musela najít jinou práci,“ odkašlala si Juni, „a začala jsem roznášet jídlo v jedné hotelové restauraci. S Maggie jsme se teď dohodly, že na letní menu v Altánu můžu zařadit několik řeckých chodů.“

„Takže tě vyhodili...“ zamumlala Hilma a musela se kousnout do jazyka, aby neřekla, co si doopravdy myslí, a sice že přesně to se muselo stát.

Juni ji propíchl pohledem.

„To ale nebyla moje chyba,“ začala se bránit. „Šéf tvrdil, že jsem nepochytala dost turistů, kteří procházeli uličkou. Jenže někteří z nich tvrdili, že se vrátí později, a pár jich to dokonce udělalo!“

Zavrtěla hlavou.

„Stejně to nebylo nic pro mě. Šperky člověka omrzí, nic se okolo nich neděje. Prostě jen leží ve svých krabičkách.“

„Dobře, ale...“ opáčila Hilma.

Jenže Juni ještě neskončila: „Co se týče řeckého jídla, půjde jen o takový výběr, ale myslela jsem na čerstvě pečený chleba, tzatziki, řecký salát a čerstvě vymačkanou šťávu, možná dokonce i na *dolmades*. Uvidíme, co mě ještě napadne.“

„Načasování nemohlo být lepší,“ vložila se do hovoru Maggie. „Zrovna jsem seděla doma a přemýšlela nad tím, že bychom měli nabrat přes léto pár lidí. Před svatbou musíme s Ákem zařídit spoustu věcí. Áke navíc koupil tady ve vesnici svůj rodný dům a chystá se ho zrenovovat. Já mu s tím samozřejmě chci pomoci a nerada bych, abyste se tu z toho s Antonem složili.“

Usmála se na Hilmu.

Tak proč v tom případě zrovna teď expandovat a měnit celý koncept? pomyslela si Hilma vzdorovitě.

„Dobře víš, že jsi podle mě v práci s čokoládou naprostá hvězda. Ty i Anton,“ pokračovala Maggie. „A právě díky tomu, že jsme měli tohle jaro v Altánu takový frmol, si můžu dovolit najmout další zaměstnance.“

Maggie se na Hilmu podívala tak pronikavě, jak to uměla jen ona.

„Teď sice možná není ideální chvíle rozšiřovat podnik, ale Juni přišla s řeckou kuchyní a já jsem si řekla, proč vlastně ne? Za zkoušku nic nedáme. Když nezačneme ve velkém, určitě to nějak zvládneme. Vám to ostatně uleví a v lepším případě sem díky tomu zavítá i pár nových hostů.“

„Přesně tak, člověk musí občas trochu riskovat, být *wild and crazy*,“ přisadila si Juni.

Wild and crazy? Hilma cítila, jak se nad ní stahují černá mračna. Tohle místo se stalo jejím útočištěm. Potom co se dostala na samotný práh vyhoření, načerpala ve zdejší idylické vesničce znovu sílu. Tady objevila svoje pravé já a začala si budovat život společně s Joelem. A teď se tu objevila Juni, její sestra, která ji po dlouhá léta odmítala pustit do svého života. Navíc si vybavovala všechny ty chvíle, kdy musela zůstat doma a hlídat Juni, místo aby šla ven s kamarády podnikat něco zábavného. Když později sestra povyrostla, obklopila se spoustou přátel na rozdíl od Hilmy, které seznamování s lidmi dělalo potíže. Juni byla odjakživa středem vesmíru a všechno muselo být vždycky po jejím. Teď si sem prostě jen tak vtrhne, aniž by dala Hilmě jakoukoliv možnost se na to připravit. A zjevně se od ní očekává, že bude s Juni celé léto pracovat. To už bylo zkrátka moc!

Hilma polkla a koutkem oka se podívala k chaloupce. Kde tam proboha Juni hodlá vařit? Už takhle tam je těsno. V duchu cítila, jak se černá mračna protrhla a spustila liják přímo na ni. Kvůli Maggie se přesto ze všech sil snažila roztáhnout svůj vnitřní deštník a spolu s ním i své rty do úsměvu, ovšem výsledek byl všelijaký.

Kapitola 3

ROK 1965

Anna se nasoukala za největší z babiččinych tkalcovských stávků, stojící na nerovných prknech podlahy v temné stodole. Její zrychlený dech zvířil prach, který ji dráždil v plicích a nutil ke kašli. Po rychlém běhu jí do očí stékal pot a ona si kapky setřela hřbetem ruky. Pak se posadila na opotřebovanou židli, která tam vzadu stála, přitáhla nohy k sobě a objala si kostnatá kolena. Co si pamatovala, nikdy kvůli ničemu neplakala a neměla to v plánu ani tentokrát, ačkoliv jí v nitru páčila zlost. Sice ji kluci ze třídy teď už nemohli vidět, ale nehodlala prostě dopustit, aby ji mohli takhle ranit.

Kdyby to řekla otci, bylo by mu jedno, že je klukům jen jedennáct. Stačilo, aby mu pověděla, jak ji tahali za copy, posmívali se jí, že je vychrtlá a pihatá, a nejvíc proto, že má mezi zuby velkou mezeru, kvůli níž šišlá, a táta by nejspíš pustil kopyto, které zrovna okovával, a s kladivem nad hlavou by se vydal za nimi. Rozzlobit se uměl hezky, a ačkoliv by kluky nikdy neuhodil, rozhodně by byli strachy bez sebe. Anna by se ale cítila neskutečně trapně

a celá historka by ji pronásledovala ještě dlouhá léta, takže nejlepší bylo mlčet. Chtěla to vyřešit sama.

Otec se několikrát zmínil, že pokud se Anna nechce stát hospodyní jako její matka, bude rád, když se vydá v jeho stopách a bude kovářkou. A Anna koně milovala. Na statku se jí vážně líbilo, ale pracovat jako kovářka – ne, to sotva. Její spolužačky snily o tom, že se stanou královnami manéže, filmovými hvězdami nebo učitelkami. Paní učitelka je často povzbuzovala, aby nad svým budoucím povoláním uvažovali. Anně navrhla, že by mohla být zdravotní sestrou, což bylo povolání, o kterém opakovaně prohlašovala, že si ho velmi váží. Jenže Anna snila o úplně jiných věcech, toužila vidět, co se nachází za Leksandem, objevovat svět. A zatím nechtěla přemýšlet nad tím, čím se jednou stane.

Pohled jí padl na stužkový stav napravo od ní. Maminka jí vyprávěla, jak u něj babička často sedávala a tkala stuhy k lidovým krojům. Sama si na babičku nevzpomínala. Stařenka zemřela v době, kdy byla Anna ještě miminko. Máma ale říkávala, že Anna je celá babička. Od umíněných pih a rozhodného pohledu až k zájmu o pečení – Anna experimentovala s chutěmi tak dlouho, dokud nedosáhla dokonalosti. Navíc je obě spojovala tvrdohlavost. Podle mámy byly Anna i babička umanutější než sousedovic beran.

Někdy šla Anna s maminkou na hřbitov navštívit babiččin hrob a pomáhala jí zalít květiny, které tam maminka zasadila. Bylo to pochmurné místo jakoby neustále skryté v šeru. Možná proto, že nad hrobem visely březové větve a stínily. Samotná smrt Annu neděsila, neměla strach z ničeho. Až na jednu věc... Někdy maminka plakala. Naklonila se ke kamenu, ztišila hlas a sdílela s ním všechna trápení, která zažívala. Určitě si myslela, že ji Anna neslyší, jenže ona slyšela vždycky. Slyšela dost na to, aby se matčiny obavy přenesly i na ni. Pochopila, že maminku trápí rodinné finance. Neklid začal Annu tížit v břiše jako kámen. Během

posledních pár návštěv babiččina hrobu se Anna ze hřbitova vytratila, došla až na kraj mysu a pozorovala vesnici na druhém břehu jezera Siljan. Dívala se na červené domky a na řeku pod hřbitovem, která si tu žila svým vlastním, tichým životem. Drobné vodní víry se zvětšovaly, až se rozpustily a voda plynula dál. Anna už nechtěla o matčinych problémech víc slyšet.

Její oči postupně přivykly tmě ve stodole. Přejela očima starý rozbitý křišťálový lustr, hromadu pečlivě poskládaných hadrových koberečků a v rohu zahlédla nočník s odštípnutým horním okrajem. Při pohledu na něj nakrčila nos, protože v ní vyvolal překvapivé vzpomínky. Byl to nočník staré tetičky Stiny, která ho mívala schovaný pod postelí. Jeho obsah obvykle vylévala z okna do keřů pod ním. Bydlela v přízemí, takže to bylo samozřejmě praktické, jenže když hrálo sluníčko, byl zápach pro Annu a její rodiče, kteří bydleli o poschodí výš, občas nesnesitelný. Otec tvrdil, že si o tom se starou tetou promluví. Nočník určitě používala už jen ze zvyku, protože v horním poschodí domu měli toaletu. Z nějakého důvodu to ale nikdy neudělal. Možná proto, že Stině dělalo potíže vyjít do schodů. Pajdala s nohama doširoka rozkročenýma, těžce se opírala o hůl, a nakonec se vlastními silami do schodů skoro nedostala. Teď už tu stará teta není, zůstal po ní jen nočník a pachové vzpomínky.

Ačkoliv se Anna snažila zaměstnat myšlenky a do jisté míry se jí to i dařilo, probublávala v ní zlost, jako když vře v konvici na kamnech voda. I tak dál bojovala a odmítala se rozplakat. Místo toho se kousla do rtu a sevřela pěsti. Alespoň už se jí zklidnil dech a pot, který jí po běhu ze školy vyrazil na čele, začínal usychat.

Anna rychle seskočila ze židle a vykročila ke dveřím. Opatrně je pootevřela. Panty tiše zavrzaly a do očí ji udeřilo denní světlo, takže je musela přimhouřit. Přejížděla si prsty po dlani, na níž

cítěla stopy nehtů, které si do ní zaryvala. Rychle, než ji někdo mohl spatřit, popadla školní tašku, kterou ve vzteku zahodila do trávy, a přehodila si ji přes rameno.

Cestou k domu, kde bydlela s rodiči, vdechovala Anna vůni koní a pastvin a zamávala otci, který si jí právě všiml.

Uslyšela zařehtání, a ještě než otočila hlavu, věděla, že je to Pigge, sousedův malý shetlandský poník, který rád provokoval. Míval ve zvyku kroužit kolem otcova velkého tažného koně Silase, pasoucího se ve stejné ohradě, a počkat si na chvíli, kdy si větší kůň lehne na bok, aby si odpočinul. A přesně to Silas udělal i dnes. Anna viděla, jak Pigge zuby popadl rousy většího koně, zvedl mu nohu přímo do vzduchu a pustil ji na zem. Pak přešel k další noze a celou proceduru zopakoval. Větší kůň se malého snažil ignorovat, ale když Pigge vzal do zubů jeho ohlávku, došla mu trpělivost, podrážděně se otřepal a zafrkal. Chňapl po Piggem, který ucukl. Anna zvedla obočí. Malý kůň se vlastně tak úplně nelišil od kluků ze třídy. Kdykoliv se jim naskytla příležitost, nemohli si pomoci a museli si rýpnout do ostatních, zvláště když cítili, že mají převahu. *Ale já vám ještě ukážu*, pomyslela si.

Kapitola 4

Během desetiminutové cesty domů si Hilma všimla, že je šeřík v plném květu a listy bříz na pozadí oslnivě bílých kmenů do slova září. Zežloutlé trávníky se zazelenaly a po dlouhé zimě, kdy se mnozí drželi doma, se teď ulice zaplnily lidmi. Hilma prošla kolem ženy v růžově květovaných zahradnických rukavicích sahajících až po lokty a se sázecí lopatkou připravenou v ruce k akci, která na ni kývla. Na příjezdové cestě jednoho ze sousedních pozemků se tahali ve vozíku dva malí chlapci a několik starších dětí hrálo na ulici pozemní hokej. Měli branku na kolečkách, kterou bylo možné v případě, že by se blížilo auto, rychle odsunout stranou. Hilmu právě málem trefil míček, takže musela uskočit stranou.

„Jejda, pardon!“ omlouvala se nějaká holčička.

Hilma se usmála. Bylo osvěžující vidět děti, jak se věnují něčemu jinému než svým mobilům. Kvůli létajícím míčkům se svět nezboří.

Usmála se ještě víc, jenže pak uviděla vedle branky pohozený obal od zmrzliny. Možná by jim měla něco říct, ale nevěděla jistě,

jestli tam papír pohodily tyhle děti, mohl tam ležet už dlouho. Vzdychna, odpadek sebrala a věrná svému zvyku se vydala k nejbližšímu koši. Nemohla si pomoci, na pořádku jí prostě záleželo.

Kráčela dál a po chvíli zaslechla rachot silničářského vozu, který nejspíš uklízel po zimě štěrky. Nedávno si všimla, že na druhé straně cesty v Lisselby už obec s úklidem začala, a teď na něj byl nejvyšší čas, ne-li přímo pozdě. Z okolních polí k ní občas zavál odér hnojiva, ona se však zastavila, aby si užila vůni šeříku.

Od té doby, co se sem přestěhovala, začala Hilma lépe vnímat nuance, všimnout si detailů a mnohem víc žít přítomností. Dříve život většinou jen tak prolétl kolem, nyní se dokázala zastavit a dělat vědomá rozhodnutí. Teď se musela rozhodnout, jak naloží se situací ohledně Juni.

„To bude v pořádku, nějak se to vyřeší,“ pronesla nahlas, aby povzbudila sama sebe.

Stejně jako proměny přírody je i tohle jen dočasné, připomněla si. Alespoň že jí Juni nepožádala, jestli se k ní může nastěhovat. Když se Hilma sestry zeptala, kde hodlá bydlet, odpověděla vyhýbavě a pak se jí rychle klidila z cesty. Jak otázku bydlení vyřešila, si Juni prozatím zjevně chtěla nechat pro sebe, ale zdálo se, že má alespoň nějaký plán.

I přes to všechno si Hilma přála, aby jí Maggie předem něco řekla nebo ji nějakým způsobem varovala. Nešlo přece o žádnou maličkost, chystala se změnit koncept, který společně s Antonem vyladovali celý poslední půlrok.

Původní podnik založila Maggie se svým dnes již zesnulým manželem. Maggie ho poté řídila na vlastní pěst, ale ke konci jí začal docházet zápal pro věc. Druhý dech nabrala až ve chvíli, kdy málem o všechno přišla.

Výroba čokolády a provoz kavárny se staly nedílnou součástí Hilmina života. Nyní žila čokoládou ve všech jejích podobách –